

Motion till riksdagen 2025/26:1683

av **Margareta Cederfelt (M)**

Stöd i skolans undervisning av barn med dyslexi

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över stödet till barn med dyslexi och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

För barn och ungdomar med dyslexi finns det på många skolor stöd och hjälpmedel men det finns också en stor andel skolor som inte erbjuder stöd. Det finns exempel på barn som har fått kämpa i många år för att få rätt stöd som de enligt lagstiftning har rätt till.

Åtskilliga lärare har dålig kunskap om dyslexi. Tyvärr är det inte ovanligt att elever kan vittna om hur okunskap har tagit sig uttryck som att lärare anklagar elever för fusk när de använder de hjälpmedel som barn med dyslexi har rätt till, exempelvis rättstavningsprogram. Skillnaden mellan bemötandet och synsättet på olika former av handikapp är stor, exempelvis finns det ingen som ifrågasätter synskadades behov av glasögon, hörselskadades behov av hörapparat eller rullstolsbundnas elever behov av rullstol. Skolelever med dyslexi får däremot ofta ett annat bemötande där deras behov av hjälpmedel ifrågasätts.

Trots att kunskapen om dyslexi finns i dag och det är en erkänd funktionsnedsättning är det ett stort antal barn som får sin diagnos alldeles för sent. Det medför naturligtvis att barnen heller inte kan erhålla adekvata hjälpmedel och heller inte hjälpmedel i tid. Konsekvensen av fördröjd utredning kan i värsta fall bli bristande skolunderbyggnad. För de ungdomar med dyslexi som lyckas genomgå utbildningsväsendet och studera på universitetet finns en god tillgång till hjälpmedel medan tillgången till hjälpmedel i grundskola och gymnasium ofta brister.

Det förekommer att elever med dyslexi inte erbjuds stöd i skolan av budgettekniska skäl i syfte av att hålla nere kostnaderna. Det finns även skolor där barn med dyslexi

inte får stöd på grund av att skolledningen befarar att skolans attraktionskraft kan minska om det blir känt att barn med särskilda behov är inskrivna vid skolan.

Tyvärr har det också visat sig att flera regioner har dragit ned på ersättningar till logoped, vilket i värsta fall kan leda till att barn och ungdomar får förlängd kötid innan de kan komma i kontakt med en logoped och antalet besök hos logopeden kan därmed också bli färre än vad behovet stipulerar.

Det finns glädjande nog goda exempel på regioner som tillämpar förskrivning av personliga hjälpmedel till barn och vuxna med dyslexi. Ytterligare en positiv utveckling är framväxten av Skoldatatek som sker runt om i Sverige. Trots dessa insatser finns det fortfarande ett stort behov av förändringar för att barn och ungdomar med dyslexi skall få bättre förutsättningar att genomgå skolan utan att deras diagnos eller behov av hjälpmedel ifrågasätts.

I syfte att förbättra situationen för barn och ungdomar med dyslexi bör samtliga regioner införa personlig förskrivning av hjälpmedel, och Skoldatatek bör införas över hela landet och lärare, skolledare och tjänstemän inom skolförvaltningar bör utbildas såväl i grundutbildning som på arbetsplatsen. För att rätt hjälpmedel skall förskrivas behöver dyslexiutredningen regelbundet uppdateras. Dyslexi är inte ett statiskt tillstånd utan kan ta sig olika uttryck, vilket naturligtvis påverkar hur hjälpmedlen skall utformas. Vidare bör det utvecklas nationella riktlinjer för hjälp till barn med dyslexi för att alla barn skall garanteras hjälp utifrån behov och inte den enskilde lärarens eller rektorns prioritering. Det skall heller inte vara en fråga för kommuners och regioners budgetprioriteringar huruvida barn med dyslexi skall erhålla det stöd som är i enlighet med skollagen och som barnen är i behov av. Självklart skall stödet till barnen utgå från diagnos och behov. Stöd skall inte utebli på grund av okunskap eller fördomar eller av budgettekniska skäl.

Margareta Cederfelt (M)